Ochii mei văd lucruri pe care tu nu le vezi

On Aprilie 09, 2020

Continuă să persiști în memoria unei imagini suficient de puternică pentru a nu-ți mai justifica dublura în lumea reală.

Trandafirul este imaginea mea în altă variantă de realitate, trecută prin spațiul simbolic al creației vaste, complexe, diversificate, de care însuși Dumnezeu este mândru, fiindcă minunile Lui se raportează la om prin intermediul artei și al științei. Cred cu adevărat în frumusețea trandafirului, o frumusețe desăvârșită, rară, pură, atât de înduioșătoare, după cum cred în idealul similitudinii care nu a fost părăsit în creațiile contemporane perene, încât sunt în măsură să spun că întreaga lume e mai frumoasă doar privindu-l cu ochii care exprimă ceea ce simt în adâncul meu.

Ziua este tot mai lungă. Grădinii mele îi este caracteristică lumina soarelui, tot mai intensă, tot mai strălucitoare. Un singur trandafir îmi atrage privirea în fiecare dimineață, Double Delight, spre ideea unei demonstrații de sacralitate. Cu emoție, plin de dor, îmi place să mă oglindesc în frumusețea lui, plină de reflexii de lumină, ca și când m-aș oglindi într-un vis care nu moare niciodată, atât ca mod de a savura nestingherit minunile Marii Creații, aparținând celui mai mare artist al Universului, cât și ca mod de a-mi însuși virtuțile limbajului dublu, aceleași virtuți ce precumpănesc forțele naturii.

O să credeți că ochii mei sesizează doar excesele artei compoziționale, sau poate că eu fac cu ochiul doar frumuseții pure, sensibile și inelagabile, dar privirea știe cel mai bine că frumusețea se manifestă prin creșterea sentimentului de responsabilitate acordat apropierii de o realitate cuprinsă în accepțiunea pe care o dau măsurii tuturor lucrurilor. Acest fenomen straniu, al similitudinii între două limbi îndepărtate, înțelese doar de artiști și de Creator, poartă numele de *Luckonrethys* , sau lumina învăluitoare a unei eternități care împlinește rosturile noastre omenești – prin totalizarea unei existențe care nu se poate șterge de pe răbojul unui destin artistic.

Leadership: Poți să mărești calitatea unei imagini sau a unei viziuni care exprimă ideea de "Nemurire a Creației" prin trăirea experienței de a fi una cu obiectul admirației tale?

Astăzi se anunță o zi diferită. Nu voi mai vorbi cu trandafirul meu, dar îl voi privi îndeaproape, cu mândrie, cu bucurie sau cu durere, cu măsura unei conjuncții astrale, așa încât să-mi dau seama dacă frumusețea exterioară a ochilor săi poate surprinde emoția sufletului meu, sau mai bine zis realitatea sinelui meu divin. Trandafirul nu se întreabă ce este realitatea, de ce există ea într-un spațiu astral fără limitări, ci o acceptă așa cum îi apare în fața ochilor, transpunând-o în operă artistică, într-o atmosferă magică, într-un ideal de omenie, într-o șansă la viață, într-o chemare la artă.

Creatorul și creația lui. Ideea asemănării cu obiectul reprezentat estetic este încă vie prin nostalgia celor care se visează exploratori ai spațiului, puternici prin spirit, plini de credință, păstrători de secrete, fără ca, din păcate, să se și trezească din visul lor. Şi nu de puține ori, în libertatea absolută a creației, în versiunea unei noi realități de viață și gândire, suntem martorii unei personificări care este în același timp o divinizare a artistului modern, talentat, sensibil, grație contactului cu trupul dătător de viață al Cuvântului.

Dragul meu trandafir, numai Dumnezeu continuă să-mi vorbească despre tine, povestindu-mi în fel și chip de atributele sfințeniei lărgite prin simbolul conjugat în Saturn, cu aspirația de a lega arta cabalei de măiestria artistică existentă doar într-un spațiu sacru, orientat pe direcția adevărului suprem, *Aminthymeress* , sau ceea ce se află dincolo de spațiul terestru, dincolo

de moarte, dincolo de această realitate.

Leadership: Cum îți împărtășești trăirea ineditului din perspectiva credinței neclintite într-un ideal de autenticitate înțeles ca o pătrundere într-o realitate care își omite dimensiunea temporară?

Continui să vorbesc cu trandafirul, calm, cu candoare, cu multă empatie, cu nostalgie, ca și când aș interpreta niște amintiri ale unor senzații vizuale încă nelegate total între ele. Şi ori de câte ori îi șoptesc la ureche cuvintele cele mai frumoase, ca o confesiune adusă cerului, sub îndrumarea naturii, mă întreb ce ce sunt singurul om în stare să facă asta într-o proiecție astrală ancorată în visul unei existențe din orizontul veșniciei.

Şi continui să-i vorbesc pe măsură ce el devine parte din mine, din visul meu, ca o stea ce strălucește neîncetat pe cerul unei lumi situată în preajma lui Dumnezeu. Căci însăși măsura propriei mele chibzuințe, hotărârea de a fi parte din ceva mai amplu decât propria-mi persoană, este continuarea visului suprem din care este plăsmuită o stea, și nu o stea oarecare, ci o stea care neîncetat este situată în chiar planul lui Dumnezeu, ca un fel de amintire ce strălucește în infinitul unei priviri care evită privirea. Trandafirul este vraja unei priviri divine care se pierde în lumina destinului meu.

Atunci, încalc orice regulă și orice barieră, ca un adevărat artist, și mă pierd în cuvintele lui Umberto Eco, din romanul "Numele Trandafirului", pentru ca voi, admiratori fideli ai artei mele și căutători ai bunului gust, să mă priviți cu ochi de stele și întrevedeți răspunsul la întrebarea: "De ce sunt eu, și numai eu, destinul unei realități transcendente?"

"Jorge și-a întins mâinile tremurătoare și a tras cartea spre sine. O ținea deschisă, dar întoarsă, în așa fel încât Guglielmo s-o vadă în poziția cea mai bună.

- Atunci de ce-a lăsat Dumnezeu ca textul acesta să stea pierdut de-a lungul secolelor și să se salveze din el doar o copie, încât copia acelei copii, care a sfârșit cine știe pe unde, să rămână îngropată în mâinile unui necredincios care nu cunoaște greaca, și apoi să zacă părăsită într-un loc închis dintr-o veche bibliotecă unde eu, nu tu, eu am fost chemat de providență s-o găsesc, și s-o iau cu mine, și s-o ascund pentru încă atâția ani? Eu știu, știu ca și cum aș vedea asta scris cu litere de diamant, cu ochii mei care văd lucruri pe care tu nu le vezi, eu știu că aceasta este voința lui Dumnezeu, a cărui interpretare m-a îndemnat ce să fac. În numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh."

Idealul de autenticitate modern ține de vederea pe care o atribui interpretării dualiste a realității sugestive în procesul emanator al creației, trăind mai mult emotiv, prin interacțiunea cu o formă de recunoaștere a unei personificări crescânde în planurile providenței.

Ochii mei văd lucruri pe care tu nu le vezi deoarece încă nu ești pregătit să sesizezi o formă de sensibilitate și puritate acolo unde nimeni nu își concentrează privirea: spre orizontul creației. Adică, spre gloria divină...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-mei-vad-lucruri-pe-care-tu-nu-le-vezi.html